

Любительско белорусское

1Н//635141(039)

продолжение отъ авторъ

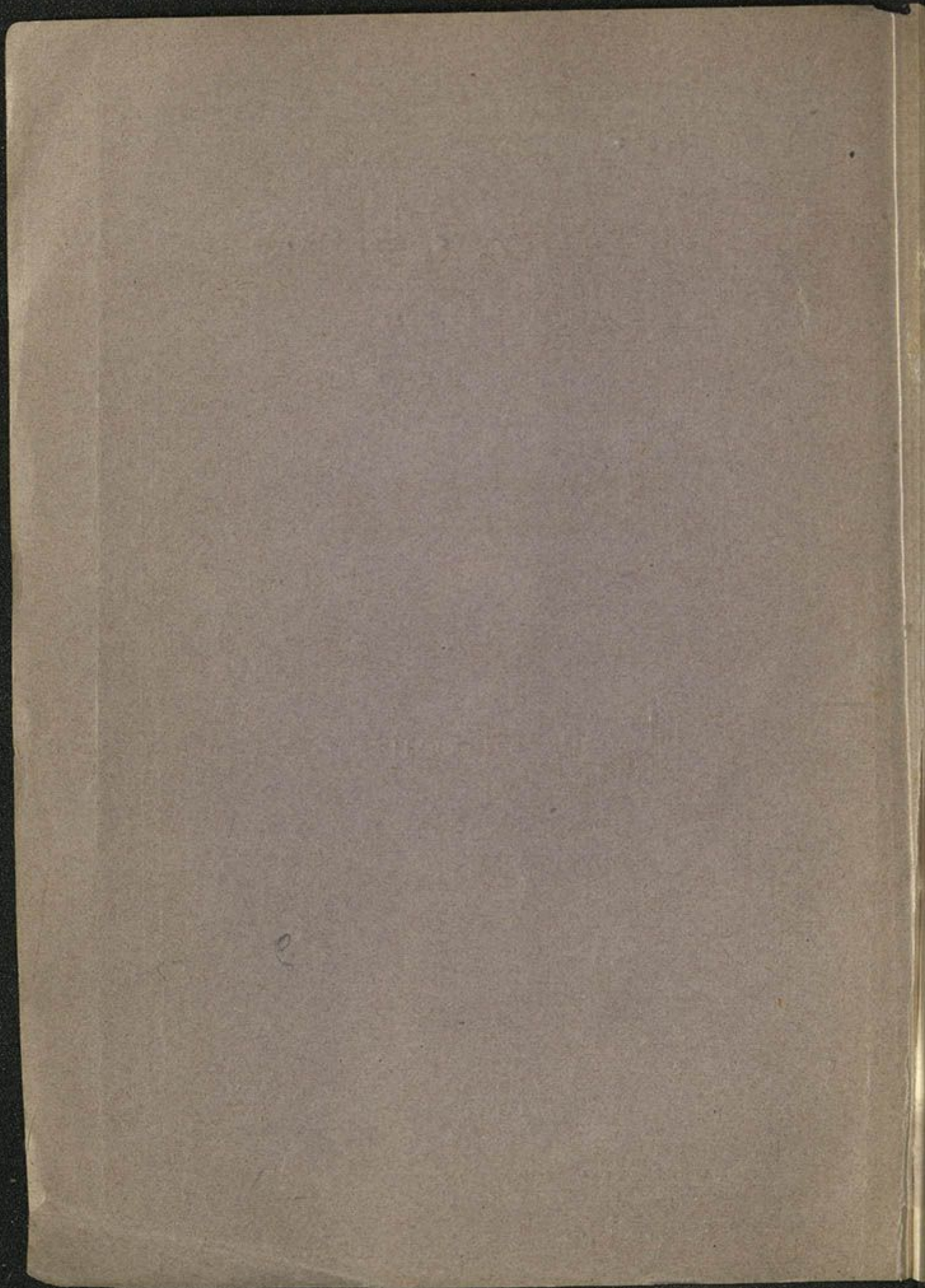
ПЕРЕЛОЖЕНІЕ
НѢКОТОРЫХЪ БАСЕНЬ
КРЫЛОВА

НА
БѢЛОРУССКОЕ НАРѢЧІЕ.

М. Н. Косицъ.

Цѣна 15 коп.

ЧЕРНИГОВЪ.
Типографія Губ. Земства.
1903.

ИИ//635141 (039)

ПЕРЕЛОЖЕНІЕ
НѢКОТОРЫХЪ БАСЕНЬ

КРЫЛОВА

НА

БѢЛОРУССКОЕ НАРѢЧІЕ

М. Н. Косицъ.

ЧЕРНИГОВЪ.

Типографія Губернскаго Земства.

1903 г.

Національная
бібліятэка
Беларусі

ПЕРЕДЛОЖЕНИЕ

Н. П. КОТОРЫХ Р. ВАСЕН

Дозволено цензурою. Вильна. 13 ноября 1902 года.

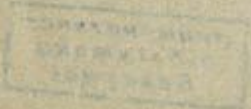
ВЪ ДОРЪВСКОЕ НАРЪДІЕ

М. Н. Косов

ПЕРИОДЪ

Труды и сочинения

1903 г.

ПРЕДИСЛОВІЕ.

Народныя пѣсни, сложившіяся вѣками, сохранили болѣе или менѣе свой стиль, и въ такомъ же видѣ поются народомъ по настоящее время. Но форма и обороты рѣчи пѣсни въ общемъ отличаются отъ народнаго говора, какъ и всякая поэзія отъ обыденнаго разговора.

Чтобы представить яснѣе это различіе, я въ слѣдующемъ переложеніи нѣсколькихъ басенъ Крылова предлагаю образцы настоящаго народнаго говора литвино-бѣлорусовъ *) съ свойственными имъ оборотами рѣчи и мѣстными выраженіями.

Такъ говорятъ въ полѣсьѣ сѣверныхъ уѣздовъ Черниговской губ. Есть возможность предположить, что этотъ говоръ сохранился неприкосновеннымъ во всей своей цѣлости съ давнихъ временъ, такъ какъ мѣстность эта (особенно Мглинской и Суражскій уѣзды) была изъ покоя вѣку изолирована лѣсами отъ вліянія другихъ нарѣчій, а въ болѣе позднія времена, благодаря мѣстнымъ условіямъ, она оставалась въ сторонѣ отъ воздѣйствія культуры.

1) Ихъ пѣсни и бытъ вышли отдѣльными оттисками изъ журнала живая старина 1902 г.

ПРЕДСЛОВІЕ.

Народныя пісьні, сложажыныя і іншыя выданні
і літэратурныя творы нашай культуры і
навуцы, якія ўваходзяць у склад нашай
нацыянальнай спадчыны, павінны быць
ахоўваны і развіты. У гэтым сэнсе
важнае значэнне мае выданне
нашага пераказу.

Гэты пераказ зроблены ў адпаведнасці
з арыгіналам і мае на мэце павялічыць
папулярнасць і распаўсюд нашых
нацыянальных твораў. У пераказе
зроблены невялікія змяненні, якія
спрыяюць лепшаму разуменню
твораў.

Гэты пераказ зроблены ў адпаведнасці
з арыгіналам і мае на мэце павялічыць
папулярнасць і распаўсюд нашых
нацыянальных твораў. У пераказе
зроблены невялікія змяненні, якія
спрыяюць лепшаму разуменню
твораў.

1) Гэты пераказ зроблены ў адпаведнасці з арыгіналам і мае на мэце павялічыць папулярнасць і распаўсюд нашых нацыянальных твораў. У пераказе зроблены невялікія змяненні, якія спрыяюць лепшаму разуменню твораў.

ВАРОНА И ЛИСИЦА.

Посвящается А. А. Русову.

Хоць кажы́, хоць ни кажы́, ни
Што брэхачь ¹⁾ намъ сты́дна, —
Ни паслухаюць — чужбинка
Жо́дному ²⁾ завидна.

Знайшла сабѣ ³⁾ варона калеўца ⁴⁾ сыру,
Барджэй ⁵⁾ нэ елку сѣла;
Пасьнѣдатель захацьла,
Да трѣхи — й — загракала,
А сыр-тыки ў рату́ дзиржа́ла.
На лиха йой лисица близка бѣгла.
На елку зирь —
Бача сыр, —

-
- 1) Лгачь.
 - 2) Каждому.
 - 3) Себѣ.
 - 4) Немножко.
 - 5) Скорѣй.
 - 6) Позавтракать.
 - 7) Зазѣвалась.
 - 8) Глядь.

Ещё разъ поглядѣла
И сабѣ сыру захацѣла.
Падкралась, шѣльма. цѣхинька,
Хвостомъ вилѣе,
Зѣ вароны вачей ¹⁾ ни спущая,
Такою гамбнку ²⁾ завѣдзье:
Нача медомъ салѣдзье:
„Прыгѣжа ты сястрыца!
Ни даць, ни ўзяць — жаръ пѣца!
— А перъряйкажъ — то!
А насѣчыкъ!

Да ужѣ-жѣ и тѣнинькѣй
Далжѣнъ быць галасѣчыкъ.
Ни саромся ³⁾ тайичка,
Пѣсинку мнѣ сѣпѣй, ⁴⁾
Ты жѣ у Бога пѣшачка ¹⁾
Якъ тѣй салавей.“
Пачуўшы ²⁾ пра сваю красу,
Варона ажны абамлѣла
Ажѣ стала зѣлина ў ваччу ³⁾.
Закрахала нябога ў ваўсю глотку,
А сырѣ на землю — пляеь!

~~Лиса яго ўханила, —~~

Да ў кусты — (й) брязь!

Во Дмъ.

- ¹⁾ Очей.
- ²⁾ Разгоноръ.
- ³⁾ Не стыдись.
- ⁴⁾ Спой.
- ⁵⁾ Пташачка.
- ⁶⁾ Услышанъ.
- ⁷⁾ Глазахъ.

ВОУКЪ и ЗЯЗЮЛЯ.

Уздумаў воукъ
У дарогу сабирацца,
Прыходзье йонъ
Зь зязюляй папрацацца.
Ня мочъ мая, тутъ, кажа, жыць!
Ну да—й—народъ! вёръ на вару,
Усе бѣ йонъ биў¹⁾, да грабиу;
Хоць тутъ самъ чортъ
И тэй, яму бѣ ни ўладзиу!
— Куды жъ ты, дзядзюшка, идзешъ,
Идзѣ ты мѣста тамъ сабѣ знайдзешъ,
Штобъ сыпаўняли ўсе твайо хацѣньня?
— Иду я на пяраселенья,
Тыразъ Чалябинъ, на Амуръ.
Тамъ кала стада
Сабакъ ни стаўляюць на калавуръ!
А пастухи—ну чыстыя жъ авечки;
Тамъ кажуць ни зъ вады,
А съ пастаялки¹⁾ рэчки.
Пшаница родзье,
У волю хлѣба,
И памираць ня трэба
— Пастой жа, ни ў пагнѣў²⁾ будзь сказана,

1) Билъ.

2) Исполняли.

3) Съ молока.

4) Во гнѣвъ.

А твой нарау и ротъ съ клыкамы
Ци тутъ пакинишь,
Ци вѣзьмишь на Амуръ?
— Пакинуць! — Во здурэла баба,
Якую чапуху вярзе,
И несинетицу ³⁾ нясе!
Тады зязюля такъ сказала:
Нехай сабѣ мая и чапуха —
Да тольки быць табѣ
Къ вяснѣ бизъ кажуха.

ЛИСЬЦЯ и КАРЕНЬНЯ.

У зяленай даліни
На кудрявамъ дзэряуцы
Лисьцяйка шумѣла,
Зь вѣтрыкамъ шаптала,
Горда вяличалась,
Сабой выхвалялась.
Во якъ мы прыгожа
Дзэряуцо урядзіли,
Адны мы дубрѣву
Усю узвисялили!
Шырѣку даліну
Тольки мы украсіли!
Да насъ жѣдны годъ,

¹⁾ Небылицу.

Даждаушысь вясны,
Идуць красны дзѣвачки
Вадзиць карагодъ,
И пастухъ и пахарь
У жаркій дзянекъ
Идуць къ намъ ў цянекъ
Што праўду тайиць,
Кали вы и самы
Вѣтры вицярочки
Ни разлўшны зъ нами
— Ня худа бѣ и намъ
Спасиба сказаць
Атгукнулись ¹⁾ корни
Цихинька зъ зямли
Тутъ падъ гаямъ нидалечка
Сѣйиў мужыкъ ленъ
Усе да славечка
Пачуў йета йенъ.
Къ поўдню вадни, мухи
Ни даюць пахандъ
Па няволи трэба
Съ сахі вѣпругаць,
Йонъ спутаў каня.

¹⁾ Отозвались.

²⁾ Оводы.

Пусциу па травѣ,
А самъ легъ подъ дзэряуца
Трохи, падрямаць.
Да глядзючы на чалаго,
Пачаў уздыхаць:
Такъ и мы съ табой
Коницакъ ты мой!

.
Ну, папасьвиўсь, чалый,
Годзье панаваць!
Намъ съ табой ня можна
На баку лижаць,
Намъ трэба пахаць!
Пагуляй! памремъ,
Тады-й атдыхнемъ,
Тутъ намъ у жадобку ¹⁾
Трохи палижаць,
А тамъ на томъ сьвѣци
Атъ вяликай лежни,
Баки забалаць.

СЕРДАБОЛНАЯ ЛИСИЦА.

Хтось раннаю вясной
Стринадачку убиў
И бѣдныхъ птушанятакъ

¹⁾ Отъ слова жадать.

У гняздзѣ пасирацію,
Пищать малушачки,
Раточки жауціосиньки
Галодны галаднiосиньки,
Голымъ галiосиньки.
Па ихъ ни како́хне ¹⁾
Няродная маці.
Тольки адна лисица
На супраці сидзючы,
Пачала журыцца:
Божачка мой миласный!
Да чыйо-жъ то серца
Крoюю ни бальлецца? —
Па сироецкай доли
Хто ни ужахнецца!
Сястрычачки птушки,
Ни паकिनьця малыхъ!
Дайца имъ па зёрнятку
Кожнаму ў раточыкъ,
Зязюличка сѣрая,
Ты й такъ линяйишъ,
Перъраяка раняйишъ,
Дай жа ты хоць трошки
Сябѣ абщыпаць,
Штобѣ бѣднымъ сироткамъ
Пасьцѣлку паслаць.
Развясѣлый жаваранакъ,

¹⁾ Не вздохнетъ.

Чымъ-сь табѣ па небу
Бизъ ума кружыцца,
Пашукай-ка ¹⁾ корму
Бѣднымъ пакармицца,
А ты, синичанька,
Чагó такъ сядзишъ ты?
Твайе ужó дзѣтки
Лóука ²⁾ падрасли;
Штобъ табѣ зъ гняздечка
Свайяго зьяцѣць,
Замісь ³⁾ рóдной матки
Сирóтакъ пагрѣць!
Ластачка — хазяйичка,
Налави ты мушакъ
Дли маленькихъ птушакъ.
А ты, салавей,
Коцика й имъ сыпй ⁴⁾
Ни ляницесь родненькіе,
Богъ васъ ни пакиня,
Нехай людзи бачуць,
Што-й у нашамъ лѣси
Йосьць добрыя дўшы.
Пакуль свайе рэчы
Лиса размаўляйла,
Ни у цярпежъ стрынаднчкамъ

1) Поищи.

2) Порядочно.

3) Вмѣсто.

4) Спой.

У гняздзѣчки стала:
Якъ пачали зѣ голоду,
Яны варушыцца,
Далоу паспадали
Падъ ноги къ лисицы,
И што жъ бы вы думали?
Добрая лица
Тольки малыхъ сиратъ
Языкомъ жалѣла:
Якъ прышлобъ да дзѣла,
Усихъ сама паѣла.

Йиншый чалавѣкъ,
Што твайя лисица,
Усихъ бы йонъ адзѣу,
Усихъ бы накармиу,
Што каму раздаць,
Чаго кольки ²⁾ даць,
Усе настроѣе у ладъ,
Усяму дасць рядъ,
На добры размѣвы
Нема у яго й лѣни
Абы-бъ даваць грѣшы
Ни съ свайой кишени ⁴⁾

⁵⁾ Шевелиться.

²⁾ Сколько.

³⁾ Разговоры.

⁴⁾ Карманъ.

Пра свайю пра дѣбрасьць
Якъ ластка шабѣча;
Илзѣ жѣ дабро сирѣцкая
Да плоха ляжыць,
Заразъ прысабѣча,
На грѣхѣхъ ни глядзиць.

РАКЪ, ЛЕБИДЗЬ и ЩУКА.

Посвящается бабушкѣ Анастасіи Герасимовнѣ.

Раскажу вамъ браццы штѹку
Пра рака лебидзя и щуку,
Якъ яны вазіць на лінію
Камѣньня падляклися ¹⁾,
Наклали возъ и уси трѣя
У яго ўпряглися.
Кѣжрый цягне свайимъ трахтамъ:
Лебидзь прэ у паднябѣсься,
А ракъ ня хоча такъ:
Ионъ кажа то ни ўладъ,
Трѣба назадъ.
Ну щука на свайомъ стайиць!
Вадой, кажа, дастаўка легшы.
Тапталісь дѣўга калѣ воза,
Аднача памизъ йихъ

¹⁾ Подрядились.

Нихто тамъ ряду имъ знайшоў,
Я плюнуў, да — й пашоў,
А возъ ящэ й — пасюль вязуць,
На линіи ящэ - й — цяпернцька ¹⁾,
Таго каменья ждучь.

Во такжа, браццы — й мы:
Во такъ и ў насъ нима сагласья!
Якъ лебидзь зъ ракамъ возъ вязуць,
Такъ нашы, вабчасьцьвенськія
Дзялы идучь.

Намъ Земській загадаў
У школу дрэў ²⁾ прывезць.

Мы, чаоць, самы ні зналі,

Што ў класі ўсю Пилипаўку
Малці калбли,

А у вучыцялки увесь мисаѣдъ
Зубы бабли.

Вякала яна ³⁾, бидняга вякала...

И къ старасци хадзила,

Дамоў малцоў прагнаць гразила,

Нихто йой радачки ни даў,

И жодннй свайго дзѣла пилнаваў ⁵⁾

¹⁾ Теперь.

²⁾ Дровь.

³⁾ Филиповскій постъ.

⁴⁾ Надоѣдаль.

⁵⁾ Усердствоааль.

Ну што жъ састойиць джвт отхнН
Жбдному двару возъ дроу привезць?
Трицать дварбу — трицать вазду: А
Дыкъ нѣ-жъ! — й — шнр ннне вН
Нихто ня хоча палцамъ шавалнѹць.
А тольки празничакъ якій малѣнькій,
Сидзѹць, гарѣлку пѣюць;
Старъ я ужб, ня люба мая рѣчь. Во
Ну за мирьскбоя дзѣла в нжвт в
Васѣ трѣба, зьвиняйця, браццы, сѣчь.
Калибъ хто дббрый, двѣ дншнн жвт
А то й бабы туды жъ! дншнн жвт
Загадали мость у школи мыць; жвт
У в'аднбй палиць балиць, жвт
У той дзиця малбя, жвт
Той некали, ¹⁾ жвт
А тая-и сусимъ схавалася жвт
Ать сбцкаго ну клѣць. ²⁾ жвт
Скажы, кажа, дзицячка, жвт
Што матка далека, нѹ полин вжвт
Ленъ бярѣць. жвт
Гляджѹ, жвт
Што палиць бблный, жвт
На рѣчку плаця праць жвт
Ага! на свайб дзѣла вы дасѹжы (жы),
А школу мыць ня дѹжы.

1) Некогда.

2) Амбаръ.

Ну за такой отказъ
Ябъ на патылицы ¹⁾ у сихъ вась!...

Хундаментъ у церькви валицца,
У правамъ вугли цъчка:

На бацюшкинъ приказъ

Адзінъ отказъ:

Грошый нимашъ!

Да-й—шабашъ!

А сорокъ четвертакъ!

Канапель царькоуныхъ!

И дзёнягъ сто, щалковыхъ!

Разпазычали папачыцяли!

Паразбирали давярыцили!

И ни'тдаюць!

Нихай сабъ царькоуныя вуглы гнѣюць,

Жыў бы я, маўляу, да багачбў!

Да сласна бў!

Нѣ, браццы, грэхъ такъ жыць,

Дзйвалу гадзицы!

А я во пачытаю!

Таго за лихадзѣя!

Хто міру ни радзѣяю!

Соды...

Нипапушъ

¹⁾ Подзатыльника.

авенж (1)
оатсасен (2)

12/635/4

ВАСИЛЕКЪ

(На нивѣ Суражскаго уѣзда, посвящается Александру
Ивановичу Воробьеву).

На прыгорачку; у жыци
Сь пищанай зямлицы
Вырастаў цвяточыкъ
Синій Василечыкъ.
Бизъ расицы зь вѣчара
Хмара падступіла,
Халодная ночка
Василька змарыла.
На глини сь пясочкамъ
Хлѣбцамъ ни'бьясися
Тольки ели—ели
Будзье душа ў цѣли.
Горька жъ яму жыстачку ²⁾
Тую каратаць,
Сьхилиў йонъ галовачку,
Да-й-стаў усыхаць
— Хоць бы мнѣ да сьвѣту..
Соньняйка даждацца,
Можа бъ я изноў,
Пачаў атжывацца.
Ніўма ²⁾ чаго хочышь,

1) Жизнь.

2) Неизвестно.

Атгукнуўся ¹⁾ жукъ; той отвѣсѣ
Ци ты родамъ такъ, вышед отъ вѣсѣ
Ци саўсімъ дуракъ! шель отъ вѣсѣ
Якъ жа, клопотъ ²⁾ сѣнцу
На яго глядзѣць, о вѣсѣ
Ци йонъ жыў застаніца, вѣсѣ
Ци яму капѣць. ³⁾ вѣсѣ
Годзе табѣ, брацику, вѣсѣ
Сонцу дакучаць, вѣсѣ
Некали яму вѣсѣ
Цябѣ даглидаць, вѣсѣ
Прышло твавайо ўвремьячка, вѣсѣ
Трэба памираць. вѣсѣ

Ранымъ ранюсінька
Соньняйка ўзышло,
Усякой Божой твары
Цяплынь прынясло.
И нашъ Василчыкъ
Жывинекъ застаўся,
Галбўку падняў,
Бога выхваляў,

Соньняйка красная
Нипапушь ⁴⁾ тыя матки;

- 1) Отозвался.
2) Хлопаты.
3) Отъ слова закапать.
4) На подобіе.

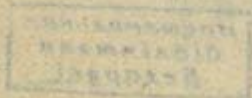
Жалкато йой жоднаго,
 Свайяго дзицятки!
 Катораго палца
 Матцы няшурэжъ,
 Усе йой будзье болна.
 Такъ нашаму соньнайку
 Гадаваць¹⁾ усякаго
 Заўсягды паквёлна.²⁾
 Хто нэшаго браччыка
 У нўждзи ни кидая,
 Да насъ цёмныхъ невучау
 Усяму навучая,
 Кажымъ мы спасиба тымъ,
 Кланяйимся ў поясъ йимъ.

Дай-жа, Божа,
 Вяликаму пану
 Да добрая серца!
 Ня грэбуй,¹⁾ паночку,
 Ты никимъ,
 Цёплымъ яснымъ соньнайкамъ
 Засвяци дусимъ.

Хрысьцянинъ и Лисица.

— „На што ты, кумка,
 Курэй крадзишъ?“

1) Воспийвать.
 2) Свободное время.
 1) Не брезгуй.

141282/41

Пытаў мужыкъ лису,
Пабачыўшы яйе ў лясу.
Ей Богу, я табѣ радзю
И праўду матку казаць мѣю.
Перва на перва, кума, прымѣць,
Што зъ дбугимы рукамы
У смалѣ будзишъ кипѣць.
А што ужò ў йетамъ свѣци,
Куды ня кинь —
Дыкъ клинь.
И малъ и старъ цябѣ кляне
И зьниважайе.
Паслухайся мянѣ:
Ни наживешъ другія шкуры,
На бѣса табѣ тыя кўры?
— Кумочыкъ мой!
Ци йетый хлѣбиць мнѣ салодакъ?
Я ў свайой жысьци такъ бизіасна,
Што ажны пица мнѣ нисмашна.
Охъ Божа-жъ мой!
Ци хочыцца-жъ той прасыць?
Да штожъ паробишъ —
Нўжда, дзѣтки дробны,
Муסיць прапасыць.
Ящэ-жъ, кумокъ, икто мнѣ улпримѣци,
Ци яжъ тыки адна такая ў свѣци!
Далій, да па далій,
Пагаманиўшы¹⁾ мизь²⁾ сабою,

¹⁾ Поговоривши.

²⁾ Между.

Мужыкъ лису дагавару
Курыная насѣсьця старажыць,
Штобъ, значыцца, ни вѣдная лиса
Туды ни падступала,
Курэй мужыччыхъ ни чапала.¹⁾
Угаварылись да Пакрѡва
За пяць палковыхъ,
Чвертку грэчки,
Ще-й-на атхѡдзи
Дзвѣ спадницы²⁾
Й — рукавицы,
А харчъ — хазяйская.
Атѣблася лиса на волнамъ хлѣби!
Усяго — у дѡсталь,
Ня то, што часамъ съ квасамъ,
Шарой зъ вадѡй.
Ня жысьць йой — масьлінка была!
А — джа жъ лисица дѡўга
На мѣсьци ни ўжыла:
Даждаўшысь цѣмнай ночки
Усихъ курэй пиревяла.
Харошый чалавѣкъ
Ня будзье красьць и пры нуждзѣ.
Лидачаго³⁾ же ты хоць абзалаци,
Ну праўды ать яго ня ждзи.

³⁾ Не трогала.

⁴⁾ Юбки.

¹⁾ Худого.

Арель и пчала.

Посвящается С. М. Колосову.

Ляцѣў Арель съ па паднябесься,
Спусьциўся на палѣсься,
Пабачыў што пчала куйоудица¹⁾ кала твитка,
Зачваниўся ни папурѣ таго ндыка,²⁾
Да — й — каже йой:
Чудный вашъ родъ!
И што табѣ съ таго
Што ты цалюсинькая лѣта
Носишъ мѣдъ?
Ци знатна тамъ
Чаго ты кольки наносила.
Якога воску наляпила;
Увувлякў-же васъ тамъ цѣма цѣемская,
Што наша сходка земская..
Нихто цябѣ за працу ни пахваля,
Ни твайой чесци ни умаля;
Багата ты прыдбала,
Ци саўсимъ мала, —
Хвала за усё адна:
Памрэшь и толку абъ цябѣ нима,
Ты глянь-ка на мянѣ:
Якъ крыльля я свайе расцямлю
Да падымуся вышай тучѣ,
Зимля дрыжыць,

¹⁾ Ворочается.

²⁾ Индейка.

Лячу якъ вихарь;
А хто живой мянѣ пабáча,
Байицца шамнуць,
На зѣмли сто́я,
Духъ уто́я!
Ня тольки птица,
Ийиншый звѣрь
И тый мянѣ страшыцца.
Вада, песокъ сыпучый,
Лѣсь дрямучый,
Виры—й балоты,
Передá мной,
Якъ логъ съ травой...
Пчала яму на то гаворя:
Нихай Богъ памага́я,
А майя пайка¹ ни такая:
Я ни сабѣ, а вобчаству служу.
Ня трэба мнѣ пачотъ, хвала яго
Мірьско́я дзѣла мнѣ милѣй свайго.
Да, йета казка складна!
Яна-й къ людзямъ прыкладна:
Дзивицься-тка на пчалу:
Калибъ у нашамъ вобчасътви
Были такія людзи, якъ яна,
Мы бѣ кожны дзень абѣдали,
И горячка-бѣ ня вѣдали,

¹) Пакъ, доля.

Да што тутъ талкаваць,
Съ пустога у парожня пиреливаць.
Народъ мы ни видзяпый,

Мы цьма.

Такихъ людзей якъ пчолы,
Мизь насъ чортъ-ма!

— Нема — дыкъ треба штобъ былі,

Штобъ мы на абчасьтвеньскамъ дзѣли,

Якъ тыя пчолачки гулі.

Ни такъ, якъ вы цяперъ — хоць тутъ гарі,

А ни твайо — дыкъ чортъ яго бяры.

Нѣ, ты стой за міръ, якъ за свайо!

А міръ забираже твайо.

Будзь радзинець,¹⁾ якъ пчолка,

На міръ парабатаць.

Ня бойся,

Дробны дзѣтки ня буць галадаць.

И баславеньня Гаспóдзь пашле табѣ у дворъ!

А у хазяйстви и па работи — усюды споръ.

МУЗЫКА САМЪ ЧАЦЬВЕРТЬ.

Абизьзяна ўсташнавала

Што гарэлка ўздаражала.

Нечымъ горя разваджаць.

Нейдзѣ-й шкалика дастаць.

¹⁾ Радъ.

Во-й задумала 'бизьяна
Да музыкай стаць,
Будуць, кажа, добры людзи
На вяселья зваць,
Гарэлачкай частаваць,
Згаварыліся съ асломъ,
Да зь вядьмедземъ, да съ казломъ,
Съли на лагú падъ дубамъ,
Узяли ў лапы скрыпки, бубень,
Ужарыли съ ўсихъ пачонакъ такъ,
Што-й ваўкі пиряпужались:
Чымъ дужа,
У далныя лясí паразбигáлись.
Видно́, што абизьяна талкавѣй за ўсихъ была
Затымъ и зьмѣцила заразь яна,
Што подъ йету музыку
Ня тольки што сказаць,
А трэба вушы затыкаць.
Во-й закрычала той музыци:
Годзье, стойце, пацярпицье!
А тыя-й — голасу не чуюць,
У ваўсі лапатки дуюць, дуюць...
Насилачку музыка замаучала,
А абизьяна знóу крычала:
Саўремяницье, браццы,
Ничо́га ладу ни дасьцьё,
Ни такъ вы сидзицьё!
Ты съ балала́йкой, Мишачка,
Садзись прóци козла,

Я съ скрипкой сяду кала бубна,
Тады зайграймъ мы на дзива!
Усе заскача дзѣ што йосць:
Закружыцца й дзежка ў хаці,
Вирацены на палаци,
У прѣсядки пойдзя дзѣдъ,
Пакинѹушы свой абѣдъ;
Руки у боки кушыны,
Гаршки миски на прылаўцы,
Стара баба на лижанцы!...
Во-й разсѣлись па другому,
Зажарыли смыкамы...
А толку ни пытай.
Пастойця-жъ! Я знайшоу прычыну.
Крычыць асель,
Ничога мы ни урадзпмъ.
Пакуль рядкомъ ни сядзимъ.
Пасѣли, зачали, хоць плюнь.
Аткуль ни узяўся салавей!
У чацьвярыхъ яго ўси абступили
И на прамилуй Богъ прасили:
Галубчычакъ, скажы, ты, якъ нам сѣсць?
Чаму-бъ тыки и мы прыгожа ни зайграли.
Кали-бъ то знали,
Каму кала каго сядзѣць.
Паперидъ трѣба навучыцца,
Да ужó тагды играць садзіцца,
Играли бъ, можа, вы и удалѣй,
Дыкъ трѣба жъ вушы патанѣй,

Атказау йимъ салавей.
Вы, дзядзюшки, за прауду ни пиняйця!
Ну, у музыканты ни цаляйця.

Коть и Поваръ.

Якійся поваръ дуралей
Атскочыу съ кухни въ винапольля¹⁾
Богабаязень, бачышъ, стау,
И тэй дзень па кумъ
Йонъ поминки спраўляу.
А у кухни, штобъ мыши,
Часамъ шкоды ни зрабили,
Сцяречь зьядобная
Ката наставиу.
И што жъ—варнуушыся дамоу,
Йонъ тамъ убачыу?
На масту абгрызки пирага,
А сторожъ Коть
За вуксуснымъ бачонкамъ
Пильнуя на типёнкамъ.
Во! йонъ машенникъ,
Во пражора!
Ци бачыли вы,
Добры людзи, вора?
Ката йонъ абличая,

¹⁾ Манополія.

А Коть свайго ни пакида́я,
Типлѣнка даѣда́я.
Бывала-жъ ты и зъ малечку
Нийдзѣ чужаго ни зачѣпишъ.
Цяперицька — шаба́шъ!
Ни падыходзъ ня то што къ ха́ци,
А къ съвинарцы.
Маўляў¹⁾ тэй паганюкъ,²⁾
Ня тутъ будзъ сказана, къ аўча́рцы.
Ишъ йонъ страмоцьце!
Ишъ вислюга!
Йонъ первый у сялѣ варюга!
Яго усе поваръ лая,¹⁾
Рукамы ни чапая²⁾
Аднача, пакуль по́варъ
Катú атчытаваў, да пѣў,
Коть за бачо́нкамъ
Да костачки типленка зьѣў.
Во! дурень поваръ!
Чымсь — съ катомъ лиментава́цца,
Ци ня луччей было за пруть узя́цца.

1) Подобно моль.
2) Волкъ.
3) Бранить.
4) Трогаетъ.

О Г Л А В Л Е Н І Е.

	Страницы.
Варона и лисица	5
Воўкъ и Зязюля	7
Лисьця и каренья	8
Сердаболная лисица	10
Ракъ, лебидзь и щука	14
Василёкъ	18
Хрысьцянинъ и лисица	20
Арёлъ и пчала	23
Музыка самъ чацьверть	25
Котъ и поварь	28

ОТДѢЛЕНІЕ

Страницы

5	Варовъ и ясныя
7	Вожа и звюля
8	Лесня и каренныя
10	Сербодольныя ясныя
14	Ряга, жонды и шукя
18	Воснякя
20	Зрисаляныя и ясныя
23	Арта и лива
25	Музыка свия вятрвота
28	Кота и повара

Музыка свия вятрвота
Музыка свия вятрвота
Музыка свия вятрвота

10 p.

t

1

80000005746392

Того-же автора имѣются въ продажѣ слѣ-
дующія изданія:

Литвины-бѣлоруссы Черниговской губерніи.
Ихъ бытъ и пѣсни 1 р.
На переселенья. Ч. I. 10 к.

Складъ изданій въ Черниговѣ, кв. А. Булаковой.

Выписывающіе не менѣе 50 экз. за пересылку
не платятъ.
